

Arrest

nr. 313 386 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. FAUCHER-GAUTHIER *loco* advocaat H. VAN VRECKOM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) januari 1996.

1.2. Verzoekster dient op 11 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 27 september 2022 en op 9 maart 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 april 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op [...] januari 1996 te Gal-Sheikh Abikar. U heeft de Somalische nationaliteit. U woonde op het platteland van Gal-Sheikh Abikar van uw geboorte tot aan uw vertrek in de zesde maand van 2020. U verbleef daarna twee maanden in Kenia en vertrok uit Kenia in de negende maand van 2020.

U ging nooit naar een gewone school, maar wel van jongs af aan tot u tien jaar was naar een Koranschool. Uw ouders waren kamelenfokkers en dat was hun enige bron van inkomsten. Uw vader overleed toen u jong was en na zijn overlijden bracht uw moeder u en uw jongere zussen alleen verder groot. Uw moeder zette de activiteiten van uw vader verder na zijn overlijden, tot ze zelf ziek werd.

U sloot in maart 2011 een religieus huwelijk met uw echtgenoot, die vrachtwagenchauffeur was. Uw moeder verhuisde op dat moment naar Ceel Baraaf met uw twee zussen en ging bij uw oom langs moederszijde wonen. Na uw huwelijk woonde u bij uw schoonmoeder en was u afhankelijk van het inkomen van uw man. U zag uw man voor het laatst in 2015 toen u nog zwanger was van uw jongste dochter. Hij verdween nadat hij een opdracht kreeg van Al Shabaab en die weigerde. U was niet zeker of hij nog in leven was. Uw schoonmoeder en schoonzussen behandelden u heel slecht en beschuldigden u ervan uw man te hebben weggestuurd, omdat hij omwille van u was beginnen te werken. Uw zoontje raakte ook door hun toedoen verbrand en u moest alle huishoudelijke taken op zich nemen. Op een gegeven moment werd u door uw schoonmoeder weggestuurd en ging u naar uw oom. Hij hielp u om een theehuisje te openen, waar u korte tijd werkte. Uw kinderen bleven bij hun grootmoeder, uw schoonmoeder, wonen.

Op een bepaald moment werd u benaderd door een van de ouders van het dorp, die zei dat hij met u wou trouwen. Hij wou ook dat uw oom het theehuisje zou sluiten. Uw oom raadde u aan om dit te negeren, maar de man vroeg u opnieuw om met hem te trouwen. U weigerde, en hij probeerde u fysiek tegen te houden. Hij dreigde dat u onder dwang met hem zou moeten trouwen als u zou weigeren. Op een gegeven moment werd de man vermoord, maar u weet niet door wie. Daarna werd u door Al Shabaab benaderd met de vraag wie de man vermoord had. Uw nicht slaagde erin uw kinderen mee te nemen van bij uw schoonmoeder en uw oom regelde een auto voor u en uw kinderen. U verliet uw dorp in juni 2020 met uw drie kinderen en reisde vervolgens naar Kenia. U verliet Kenia in september 2020 om naar Europa te reizen. U kwam diezelfde maand aan in België en diende op 11 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

U vreest bij terugkeer vermoord te worden en u vreest dat uw kinderen zullen worden afgepakt door uw schoonfamilie. U vreest ook dat uw beide dochters besneden zullen worden door uw schoonmoeder.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer:

1. Attesten VGV
2. Een medisch attest mbt vaststelling van uw littekens
3. Een attest van uw psycholoog
4. Een attest mbt vaststelling van littekens bij uw zoon M.
5. Het medisch dossier van uw zoon M.
6. Een RX-verslag
7. Documenten van GAMS (verklaring op eer en lidkaarten)

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke Protection Officer, en werd u bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS dd. 27 september 2022 (verder NPO1), p. 3-4; Notities CGVS dd. 9 maart 2023 (verder NPO2), p. 4-5), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden daar deze van essentieel belang zijn voor het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Het is immers de reële verblijfplaats in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie en/of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in het dorp Gal-Sheikh Abikar in het district Jilib in de provincie Middle Juba. U verklaart er immers uw hele leven tot aan uw vertrek gewoond te hebben. Er vallen ten eerste vraagtekens te plaatsen bij uw profiel. Daarnaast kan u geen

doorleefde verklaringen afleggen over uw directe leefomgeving en is uw geografische kennis ondermaats. Ook kan u over het bewind van Al Shabaab enkel heel algemene oppervlakkige verklaringen afleggen.

Vooreerst vallen er serieuze vraagtekens te plaatsen bij uw **voorgehouden profiel**. U verklaart dat u op “het echte platteland” woonde (NPO1, p. 11) en dat de inwoners van uw dorp leven van landbouw en veeteelt (NPO1, p. 19). Uw eigen ouders waren kamelenherders en dat was hun enige bron van inkomsten (NPO1, p. 11), jullie waren een arm gezin (NPO2, p. 14). U verklaart ook dat u een moeilijk leven had en geen vrijheid was en altijd thuis was (NPO2, p. 44). Het is echter zeer merkwaardig dat u als oudste dochter van een arm gezin net niet méér initiatief zou hebben genomen of moeten hebben nemen om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien en dat u niet meer taken zou hebben moeten opnemen. Ook zijn uw verklaringen over uw activiteiten en vrijheid enigszins tegenstrijdig. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de man die voor uw moeder werkte water moest halen en dat u dat “heel af en toe” zelf moest doen, maar dat hij het meestal deed omdat u nog te klein was (NPO1, p. 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u zelf het water ging halen op uw rug nadat u het eten had gemaakt (NPO2, p. 14). Ook verklaart u dat u enige tijd een theehuisje uitbaatte (NPO1, p. 12), wat eveneens moeilijk te rijmen valt met uw verklaring dat u altijd binnen bleef en daarom niets weet. Bovendien is uw kennis van de seizoenen voor iemand die afkomstig is uit een landbouwersdorp en de dochter van kamelenhoeders onvoldoende en vallen er vraagtekens te plaatsen bij uw kennis van de (landbouw)activiteiten van uw ouders. U weet dat er vier seizoenen zijn en noemt ze in de volgens u correcte volgorde (die u verder nogmaals bevestigt): jilaal, gu, deyr, hagua (NPO2, p. 26 en p. 28). U weet dat jilaal een droog seizoen is en situeert dit in de eerste drie maanden van het jaar, daarop volgt volgens u gu in de vierde, vijfde en zesde maand van het jaar, dan deyr in maanden zeven, acht en negen, en uiteindelijk hagua in de tiende, elfde en twaalfde maand. Op de vraag in welke seizoenen het normaalgesproken regent, antwoordt u eerst “in hagua en jilaal”. Daarop gevraagd in welk seizoen het veel regent en in welk minder, antwoordt u plots “deyr” (NPO, p. 28). De correcte volgorde is echter jilaal (december tot maart), gu (april tot juni), hagua (juni tot oktober) en deyr (oktober tot december) (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Ook is gu het belangrijkste regenseizoen en deyr het tweede regenseizoen. U weet dat de seizoenen van belang zijn voor de veehouders en landbouwers, maar kan verder enkel uitleggen dat het vee genoeg te grazen heeft als het regent, en niets te eten heeft als het droog is (NPO2, p. 26). De ergste droogte die zich herinnert, situeert u in 2011 (NPO2, p. 26), maar uw enige herinnering houdt in dat er hongersnood was en dat alles was uitgedroogd en het vee uitgestorven was (NPO2, p. 27). Zelfs al was u nog jong op dat moment, zou u zich toch meer moeten kunnen herinneren van iets dat dergelijke impact heeft. U herinnert zich ook nog periodes van droogte in 2016 en 2017. Uw verklaringen wat deze droogte voor u en uw familieleden betekende, zijn echter weinig doorleefd. U heeft het over hongersnood, weinig voedsel, uitgestorven vee en mensen die overleden omdat ze geen eten of drinken hadden. U zou die droogte overleefd hebben omdat uw schoonmoeder soms dingen regelde (NPO2, p. 27). Ook is het opmerkelijk dat u de droogte niet kan linken aan het uitblijven van de nodige regen op de voorziene momenten in de voorziene seizoenen. U schrijft de droogte immers toe aan een ramp die door god (Allah) is veroorzaakt (NPO2, p. 27). Gelet op de onmenselijke omstandigheden die de droogtes van 2011 en van 2016-2017 in Oost-Afrika in het algemeen, en Somalië in het bijzonder, met zich meebrachten (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier), is het weinig waarschijnlijk dat uw herinneringen hierover zodanig vaag zijn dat u slechts heel oppervlakkige verklaringen kan afleggen hierover. Hierbij aansluitend weten uw verklaringen over het houden van kamelen niet te overtuigen voor iemand wiens familie-inkomen hiervan afhankelijk was. U verklaart dat jullie heel armoedig waren en uw moeder de kamelen melk en melk op de markt verkocht (NPO2, p. 14). U weet enkel dat een kameel “wel duur” of “heel duur” is, maar niet hoe duur omdat u niet hebt leren rekenen en geen school hebt gehad (NPO1, p. 16). Wat jullie zogezegde armoede betreft, moet worden opgemerkt dat in Somalië context iemand die zich (meerdere) kamelen kan veroorloven, als vermogend wordt beschouwd (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier). Dezelfde opmerking geldt dus ook voor uw verklaring dat uw oom niet rijk was maar wel “redelijk veel” kamelen had (NPO1, p. 19). Dat u op de vraag hoeveel melk de kamelen per dag gaven enkel kan vertellen dat dit van de kameel afhangt (NPO1, p. 15) toont eveneens weinig affiniteit met het proces en de factoren die de hoeveelheid melk beïnvloeden, zelfs als u het melken niet zelf moest uitvoeren maar een man die door uw moeder betaald werd, dit deed (NPO1, p. 16). U verklaart dat kamelen een zwangerschap hebben van 12 maanden (NPO1, p. 20) en geeft dat als antwoord op de vraag in welk seizoen ze hun jongen krijgen. Wanneer de vraag over het seizoen wordt herhaald, verklaart u opnieuw dat ze hun jongen krijgen na de zwangerschap, twaalf maanden later en vertelt u erbij dat koeien negen maanden zwanger zijn, wat u verklaart te weten omdat een buurvrouw koeien had (NPO1, p. 20). Uit beschikbare informatie blijkt echter dat de zwangerschap langer dan 12 maanden duurt, namelijk tussen de 13 en 14 maanden (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Ook zijn uw verklaringen over het aantal kamelen dat jullie hadden en (tot) wanneer jullie deze hadden, tegenstrijdig. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat jullie 15 kamelen hadden (NPO1, p. 11) en dat uw moeder regelmatig kamelen verkocht. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u plots dat jullie er maar vijf of zes hadden en dat de rest al eerder was uitgestorven. U verklaart ook dat u nog thuis bij uw moeder woonde toen al het vee stierf (NPO2, p. 15). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat toen uw moeder ziek was de

kamelen aan uw oom werden overgedragen (NPO1, p. 19), terwijl u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots verklaart dat alle dieren gestorven waren, nadat uw moeder geen hooi meer had om hen te geven en dat er een ziekte was uitgebroken. U kan zich echter niet herinneren wanneer dat was omdat u jong was (NPO2, p. 15). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het vreemd te noemen is dat jullie als kamelenhouders sedentair waren en niet als nomaden rondtrokken, aangezien uit de beschikbare informatie blijkt dat kamelenhouders in Somalië over het algemeen nomaden zijn (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Van een jonge vrouw met uw profiel mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij mee moest instaan voor het onderhoud van de familie en dus actief deelnam aan het maatschappelijk leven. U zou dan ook duidelijke, correcte en gedetailleerde verklaringen moeten kunnen afleggen betreffende uw leefomgeving. De vergoelijking dat u zelf nooit buiten ging en nooit uw dorp heeft verlaten, kan in deze bijgevolg ook enigszins in vraag gesteld worden **Op basis van deze vaststellingen kunnen reeds op voorhand grote vraagtekens geplaatst worden bij uw voorgehouden profiel en bijgevolg ook bij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

Ten tweede kan u ook amper doorleefde verklaringen afleggen over uw directe leefomgeving en ook uw geografische kennis is ondermaats voor iemand van uw leeftijd – u woonde immers 24 jaar in hetzelfde dorp.

Uw verklaringen over het dorp zelf, uw onmiddellijke leefomgeving, zijn eerder oppervlakkig en geenszins doorleefd. Zo somt u op dat er vier waterputten zijn, waarvan er slechts drie functioneerden, dat er wel kleine koranscholen waren, maar geen gewone school, één moskee en de bedrijven Hormuud en Somtel (NPO1, p. 14). U verklaart dat er een kleine markt is en dat men voor de grote markt naar Jilib moest (NPO1, p. 15). Uw moeder zou daar melk van de kamelen hebben verkocht. Wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opnieuw de kans krijgt om over uw dorp te vertellen, vertelt u dat het een klein dorp is en dat het vroeger "Biyo Galeen" (NPO1, p. 11) of "Bilo Galeyn" was, een plaats waar water blijft liggen, laagland (NPO2, p. 10). Verder herhaalt u dezelfde opsomming als tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (NPO2, p. 11). Uw verklaringen gaan niet veel verder dan een opsomming en u komt niet doorleefd over omdat u geen connectie maakt tussen uw eigen leven en uw directe leefomgeving. Zoals reeds hoger vermeld, kan uw verklaring dat u nooit buiten kwam enigszins in twijfel worden getrokken en zouden er van u meer doorleefde en precieze verklaringen verwacht mogen worden.

Ook met uw geografische kennis weet u niet te overtuigen van uw herkomst uit het dorp Gal-Sheikh Abikar. U situeert Gal-Sheikh Abikar tijdens het eerste persoonlijk onderhoud in het district Jilib, Middle Juba (NPO1, p. 10). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter "het valt onder het district Bu'aale, maar het wordt wel vanuit Jilib bestuurd" (NPO2, p. 9), om dan even later te verklaren "onder het district Jilib, het valt onder het district Jilib" (NPO2, p. 10). Op de vraag welke districten er nog zijn in Middle-Juba, antwoordt u naast de vraag: "er zijn veel districten, bijvoorbeeld Jilib, Saako, Bu'aale en Jujuma. Er zijn vier provincies" (NPO1, p. 12). Wanneer de vraag opnieuw wordt uitgelegd, antwoordt u dat er drie districten zijn "Midden Juba, Lower Juba en Gedo" (NPO1, p. 12). Op de vraag welke provincies er in uw regio zijn, antwoordt u dat er vier provincies zijn, en noemt u "Jilib, Saakow, Bu'aale en Jujuma" (NPO1, p. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat dit vier districten zijn, en noemt u dezelfde vier namen (NPO2, p. 10). U kent de hoofdstad van Midden Juba, Bu'aale, wel. Wanneer u wordt gevraagd wat de term "Jubaland" u zegt, antwoordt u dat u het kent als Midden Juba en Kismayo en vraagt u om de vraag te herhalen. Daarna herhaalt u hetzelfde antwoord en zegt u erbij dat het u niet veel zegt. Daarop gevraagd uit welke provincies Jubaland bestaat, kan u wel correct antwoorden dat er drie provincies zijn: Gedo, Midden Juba en Lower Juba (NPO2, p. 9). U geeft daarmee de indruk zaken ingestudeerd te hebben en deze daardoor niet goed uit elkaar te kunnen houden. Middle Juba is namelijk een **provincie** die uit **drie districten** bestaat: Bu'aale, Saakow en Jilib (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dit maakt het ook des te opvallender dat u uw geboortedorp zelf niet concreter kan situeren, en op de vraag naar de precieze locatie antwoordt "ik ben niet geschoold en bovendien ben ik nooit weggeweest uit mijn dorp, maar ik denk dat het in het zuiden is" (NPO2, p. 10). Naar verduidelijking gevraagd, verklaart u "als ik in mijn dorp ben, dan is het in het zuiden", waarop de protection officer opnieuw verklaart dat ze u niet begrepen heeft, en u verklaart "als ik in mijn dorp ben, dan is het aan de achterkant. Ik ben daar zelf nooit geweest, maar het is aan de achterkant" (NPO2, p. 10). Wanneer u daarop gevraagd wordt hoe u wel kennis heeft van de provincies als u niet geschoold bent, verklaart u dat u dat niet bewust leerde maar het leerde van uw moeder en schoonmoeder, "van horen zeggen, zeg maar" (NPO2, p. 10). Ook slaagt u er niet in uw dorp duidelijk te situeren aan de hand van buurdorpen of andere plaatsen in de buurt. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op de vraag welke plaats er dichtbij ligt dat "Xaramka" dichtbij ligt, en u wordt erop gewezen dat er in het district Jilib meerdere plaatsen met de naam Xaramka zijn, waarop u verduidelijkt "Jilib Xaramka is er vlakbij. Het is eerst Galgal Gaabo en daarna Xaramka" (NPO1, p. 10). De plaats Galgal Gaabo kon echter niet op kaarten in de buurt van één van beide plaatsen genaamd Xaramka worden teruggevonden, ook niet met een andere schrijfwijze. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud noemt u dan nog andere dorpen die in de buurt van uw geboortedorp zouden liggen, zo noemt u richting Jilib "Dhay Tobako", "Abay Abdi" en "Mudul Koofi Cade" (NPO1, p. 12), dan voegt u nog "Sadexda Buundo" en "Cows Dhilka" toe, "en dan is het Jilib". (NPO1, p. 13).

Vanuit uw dorp richting Mogadishu weet u niet welke dorpen er liggen want “ik ben daar nooit geweest” (NPO1, p. 13). Ook wanneer de vraag nogmaals wordt herhaald, verklaart u dat u nooit naar buiten ging, bij uw schoonmoeder inwoonde en nooit inkopen ging doen (NPO1, p. 13). Ook wanneer u nog bij uw moeder woonde, zou u dat niet hebben gedaan omdat uw moeder inkopen deed en u voor uw zusjes moest zorgen thuis (NPO1, p. 13). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd welke plaatsen vlakbij uw dorp liggen en is uw antwoord Xaramka en Jilib (NPO2, p. 12). Daarop nogmaals gevraagd of er nog andere kleine plaatsen zijn waarvan u de naam kent vlakbij uw dorp, antwoordt u dat er kleine dorpen zijn rond Jilib. De protection officer verduidelijkt daarop dat ze rond uw dorp bedoelt, waarop u antwoordt dat er aan de kust ook veel dorpen liggen. Daarop wordt u nogmaals verzocht namen te geven van dorpen die vlakbij uw dorp liggen, en vernoemt u “Dhey Tobako”, “Abay Abdi” en “Dhanaanow” (NPO2, p. 12). U wordt gevraagd of er niet meer plaatsen zijn, waarop u ontwijkend antwoordt dat dat in het oosten is en dat de meeste nomaden daar naartoe verhuizen. Daarop wordt u gevraagd naar plaatsen dichtbij ten zuiden van uw dorp, waarop u de vraag terugkaatst “richting Jilib”, waarna opnieuw verduidelijkt wordt dat er ten zuiden van uw dorp wordt bedoeld, waarop uw antwoord zich opnieuw beperkt tot “Xaramka en aan de andere kant ligt Jilib” (NPO, p. 12). Xaramka situeert u naar rechts en niet in dezelfde richting als Jilib. Daarop gevraagd of u bedoelt dat Jilib ten noorden van uw dorp ligt, is uw antwoord dat u de richtingen niet kan situeren (NPO2, p. 13). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had u Jilib echter wel ten noorden van uw dorp gesitueerd, op vijf uur stappen (NPO1, p. 13-14). Erop gewezen dat u eerder zelf windrichtingen gebruikte, ontkent u dat en zegt u dat u dat niet weet en “achterkant”, “andere kant” en “linkerkant” gebruikt, en dat Jilib aan de linkerkant ligt (NPO2, p. 13). “Kuwsho”, dat u noemt als dichtbij Dhey Tobako en richting Jilib, kon niet door het CGVS op kaarten teruggevonden worden (ook niet met een andere schrijfwijze). Ook “Goof Areeri”, waar volgens u een kleine weg vanuit het dorp naartoe vertrekt, kon op geen enkele manier worden teruggevonden. “Dhanaanow”, “Mudul Koofi Cade”, “Sadexda Buundo” en “Cows Dhilka” konden niet op kaarten worden teruggevonden, dat terwijl er wel andere dorpen zichtbaar zijn op deze kaarten die door u niet werden vermeld. Dhay Tobako (Obey Tubaako) en Arbey Cabdi konden worden teruggevonden op de weg tussen Xaramka en Jilib (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Hierbij moet bovendien worden opgemerkt dat de afstand tussen Xaramka en Jilib ongeveer 50 kilometer bedraagt, wat sowieso betekent dat ze niet beiden vlakbij uw dorp kunnen liggen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook Arbey Cabdi en Obey Tubaako bevinden zich op respectievelijk 26 en 21 kilometer van Jilib, en u verklaart dat zij tussen uw dorp en Jilib liggen, wat opnieuw betekent dat Jilib niet als vlakbij gelegen beschouwd kan worden. Ook bevinden zowel Arbey Cabdi als Obey Tubaako zich op vrij grote afstand van Xaramka, namelijk op respectievelijk 28 en 31 kilometer (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook uw verklaringen over de wegen die van en naar uw dorp zouden lopen zijn zeer onduidelijk en spreken elkaar deels tegen. U verklaart tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat er een geasfalteerde weg naar Xaramka gaat, maar dat jullie een zandweg gebruikten en drie uur te voet of twee uur met de auto onderweg waren (NPO1, p. 13). U verklaart dit te weten omdat uw schoonmoeder naar daar ging en er ook auto's van daaruit kwamen toen u werkte (NPO1, p. 14). Later verklaart u echter dat alle wegen klein zijn en gewoon zandwegen, en dat er maar één grote zandweg is richting Xaramka (NPO1, p. 14). Die weg zou uit Jilib komen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beschrijft u echter een kleine weg die naar Goof Areeri gaat, een weg die uit Xaramka komt, een weg die vanuit Jilib komt en een die naar Mogadishu gaat (NPO2, p. 13). Daarop wordt u gevraagd of die wegen druk gebruikt worden, waarop u verklaart dat er auto's vanuit het dorp naar Xaramka gaan en van Xaramka naar Jilib, en dat daar vrachtwagens rijden. Daarop vraagt de protection officer ter verduidelijking of er vrachtwagens door uw dorp naar Mogadishu rijden, waarop u antwoordt, “ja, uit Xaramka, het is een soort verharde weg en ze gaan naar Mogadishu”, waarbij u daarna nogmaals bevestigt dat de vrachtwagens vanuit Xaramka door uw dorp naar Mogadishu gaan (NPO2, p. 13). Daarop wordt u gevraagd of Xaramka dan tussen uw dorp en Jilib ligt, waarop u antwoordt dat alles naast elkaar ligt en “ja, het zit er wel tussen. Xaramka wordt ook vanuit Jilib bestuurd” (NPO2, p. 14). Uw gebrekkige kennis is des te opmerkelijker voor iemand die verklaart dat haar echtgenoot een vrachtwagenchauffeur was die regelmatig reisde tussen Mogadishu, Jilib en Xaramka (NPO1, p. 24). In dezelfde context is het opmerkelijk dat u wel weet dat er een rivier is in de buurt van Jilib, maar deze verkeerdelijk de rivier Shabelle noemt, terwijl het de rivier Juba is. Ten opzichte van uw eigen dorp situeert u de rivier “aan de andere kant van Jilib” (NPO2, p. 28). Bovendien moet worden opgemerkt dat het door u opgegeven geboortedorp Gal-Sheikh Abikar niet werd teruggevonden door het CGVS in de ruime beschikbare en gedetailleerde informatie over deze Somalische regio Middle Juba en meer specifiek Jilib (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Zelfs indien het om een dorp zou gaan dat zo klein is dat het niet in de beschikbare informatie terug te vinden zou zijn, kan nog van u verwacht worden dat u dit dorp enigszins zou kunnen situeren in de grotere regio – aan de hand van bepaalde ijkpunten of dorpen en steden in de buurt – iets waar u hoegenaamd niet in slaagt zoals uit het bovenstaande blijkt.

U bent ook in het geheel niet op de hoogte van wie de machthebbers waren in uw regio. Opmerkelijk genoeg heeft u reeds in 2020 uw land verlaten, en is uw antwoord op de vraag wie de president van Somalië is Hassan Sheikh Mohamed, die echter pas sinds 2022 terug president is, nadat hij eerder al van 2012 tot 2017 president was (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Hij was bijgevolg in elk geval niet aan de macht op het moment van uw beweerd vertrek uit Somalië. Dat u niet weet wie Siad

Barre is, is nog enigszins begrijpelijk aangezien hij al even niet meer aan de macht was toen u geboren werd. Wat de meer lokale machthebbers betreft, verklaart u dat sinds uw geboorte (in 1996) enkel Al Shabaab er aan de macht is geweest (NPO2, p. 20), en bevestigt u dit nogmaals wanneer de vraag wordt herhaald: "ja, er is nooit een andere overheid geweest of zo, het is enkel Al Shabaab". U kan zich niet herinneren wanneer ze aan de macht kwamen (NPO2, p. 20). Uit beschikbare informatie blijkt echter dat Al Shabaab pas veel later aan de macht kwam in Somalië in het algemeen en in uw eigen beweerde regio van herkomst meer specifiek (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), en hoewel u toen nog jong was, moet u zich minstens wel bewust geweest zijn van het feit dat ze er niet altijd geweest zijn en al zeker niet sinds uw geboortjaar. Wanneer u daarop wordt gevraagd wanneer de Islamitische rechtbanken aan de macht kwamen, kaatst u de vraag terug: "bedoelt u Al Shabaab?" (NPO2, p. 21) waarop de protection officer ontkennend antwoordt, en u plots met het jaartal 2008 op de proppen komt. Daarop gevraagd hoe u bij dat jaartal komt, verklaart u "van mijn oom waarschijnlijk. Je hoort soms alleen maar hem iets zeggen, maar je weet zelf niet veel" (NPO2, p. 21). U wordt daarna nog twee maal gevraagd wanneer Al Shabaab aan de macht kwam en verklaart beide keren dat u het niet weet. De eerste keer verduidelijkt u dat u wel weet dat ze al een tijdje aanwezig waren (NPO2, p. 21). De tweede keer voegt u toe dat "niemand weet wie de normale burger is of wie tot Al Shabaab behoort, of wie de aanhangers ervan zijn, want Al Shabaab heeft controle over de dorpen" (NPO2, p. 23). Met controle hebben bedoelt u dat zij het "voor het zeggen" hebben, waarop u wordt gevraagd hoe men kan merken dat ze het voor het zeggen hebben, waarop u zeer vaag en algemeen hoort dat u het gehoord heeft van de dorpelingen "van de mensen die er wonen, dat Al Shabaab het dorp onder controle heeft" (NPO2, p. 22). U kan geen enkele indicatie geven van welke veranderingen voor u merkbaar waren toen Al Shabaab aan de macht kwam in het dorp, wat enigszins nog verklaard kan worden door uw jonge leeftijd op dat moment. Uw antwoord op deze vraag is niettemin weinig overtuigend en wijst niet op enige affiniteit met een leven onder het bewind van Al Shabaab. U verwijst immers enkel naar algemene vaststellingen (dat de overheid geen toegang heeft tot het dorp) en zaken die iemand anders – uw oom – u zou hebben gezegd en betreft dit niet op uw eigen leven of ervaringen met het leven onder Al Shabaab, wat echter onmogelijk zo weinig impact gehad kan hebben dat u zich er niets van kan herinneren, gezien uw verklaring dat ze er al zo lang aan de macht waren (NPO2, p. 22). Hetzelfde geldt voor de vraag wat het voor u persoonlijk betekende dat Al Shabaab aan de macht was in het dorp, waarop u onmiddellijk naar uw eigen problemen met Al Shabaab verwijst nadat u uw theehuis had geopend. Gezien u verklaart al veel langer onder het bewind van Al Shabaab geleefd te hebben, mogen er immers meer doorleefde verklaringen van u verwacht worden over hoe het was om zo te leven. Ook uw verklaring dat ze niets goeds doen, en alleen mensen vermoorden en bloed laten vloeien is zeer algemeen en heeft geen betrekking op het gewone dagelijkse leven onder het bewind van Al Shabaab (NPO2, p. 22). U verklaart eerst "ze worden niet aangevallen" op de vraag of Al Shabaab wel eens wordt aangevallen, maar antwoordt dan toch bevestigend op de concrete vraag of er geen luchtaanvallen waren: "jawel, dat heb ik wel gehoord van mijn oom. Ja, ja, luchtaanvallen, nu ik het me herinner (...). Amerikaanse vliegtuigen of zo, dat heeft mijn oom gezegd" (NPO2, p. 20). Op de vraag of u zelf ooit vliegtuigen zag, antwoordt u dan weer ontkennend, en u weet niet wat drones zijn. Uw verklaring voor dit alles is bovendien ook weinig overtuigend: "ik ben altijd huisvrouw geweest dus, ik kan me dat niet herinneren behalve wat mijn oom mij heeft gezegd" (NPO2, p. 21). U bent ook niet op de hoogte van het feit of er buitenlandse soldaten in uw regio geweest zijn (idem). Later nogmaals gevraagd of Al Shabaab werd aangevallen in uw regio (met verduidelijking dat dit zowel in uw dorp als in de omgeving kan zijn), is het enige incident dat u kan vermelden dat een generaal, "Ibrahim Ali Baaba", die lid was van Al Shabaab door iemand – u weet niet wie – werd gedood in Dhey Tobako (NPO2, p. 24). U weet echter niet meer wanneer dat gebeurde, behalve dat uw jongste dochter toen nog niet geboren was (NPO2, p. 25), wat impliceert dat dit vóór 2015 gebeurde, wat het dan weer opmerkelijk maakt dat u dat wel weet, maar zich niets recenter kan herinneren. U herinnert zich wel dat u heeft gehoord dat er in februari 2020 een man werd vermoord door Al Shabaab op zijn landbouwgronden (NPO2, p. 25), maar kent ook hierover geen verdere details. U heeft het enkel van uw klanten gehoord en er niet verder naar gevraagd omdat u te druk bezig was met uw werk (NPO2, p. 26). U verklaart enerzijds wel hier en daar iets gehoord te hebben toen uw klanten met elkaar praatten, maar minimaliseert dat anderzijds door te stellen dat u er eigenlijk niet mee bezig was en uw eigen problemen had (NPO2, p. 26). Er zou net van iemand die een theehuisje uitbaat verwacht mogen worden dat ze beter op de hoogte is dan de gemiddelde huisvrouw. **Uw verklaringen over een leven onder Al Shabaab weten geenszins te overtuigen, wat uw afkomst uit het dorp Gal-Sheikh Abikar in de provincie Middle Juba alleen maar minder aannemelijk maakt.**

U weet met uw oppervlakkige verklaringen over uw leefomgeving en uw gebrekkige geografische kennis geenszins te overtuigen van uw afkomst uit het dorp Gal-Sheikh Abikar in de provincie Middle Juba.

Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat uw verklaringen over de ziekte van uw moeder en haar verhuis en jullie contact daarna vaag en enigszins tegenstrijdig zijn. Zo zou uw moeder na het overlijden van uw vader nooit hertrouwd zijn (NPO1, p. 16). U voegt hier toe dat uw moeder ziek geworden is en bleek dat ze hoge bloeddruk en suikerziekte had (NPO1, p. 16), en dat uw moeder dan naar uw oom langs moederskant verhuisde samen met uw zusjes, en u getrouwd was en bij uw schoonmoeder ging wonen. Na

uw huwelijk – dat volgens u in 2011 plaatsvond – verhuisde ze naar het platteland bij uw oom, in Ceel Baraf, dat u situeert “richting het platteland. Ik heb haar al een tijdje niet gezien.” (NPO1, p. 16). U heeft ook geen idee hoe ver het reizen is omdat u daar nooit bent geweest en sinds uw moeder weg is, ze nooit is teruggekomen, “ze is ziek en ligt op bed” (NPO1, p. 18, zie ook NPO2, p. 18). Wanneer de protection officer u vraagt waarom u nooit aan uw oom heeft gevraagd waar Ceel Baraf ligt, verklaart u dat u dat niet deed omdat u een moeilijk leven had en weinig tijd had om haar te bezoeken (NPO2, p. 18). Het is minstens enigszins vreemd te noemen dat u op geen enkele manier kan situeren waar uw eigen moeder en zussen wonen. Opmerkelijk genoeg verklaart u dan tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat uw moeder “momenteel” nog heel ziek is (NPO2, p. 35), wat wel frappant is gezien uw verklaring dat u haar al heel lang niet meer heeft gesproken, namelijk toen uw moeder “daar is weggehaald. Ik kon haar niet bezoeken omwille van mijn kinderen” (NPO2, p. 35), wat zou impliceren dat u haar voor het laatst hebt gesproken in de periode van uw eigen huwelijk in 2011. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had u echter wel verklaard dat uw moeder sinds haar vertrek nooit meer zag, maar wel nog telefonisch contact met haar had nadat ze vertrokken was (NPO1, p. 19). Ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u uw moeder al een tijdje niet had gezien, maar zei u dat u haar nog zag in de tijd van S., toen ze klein was, 2 à 3 jaar geleden (NPO1, p. 17). Daarna corrigeert u zich en zegt u dat S. al groot was, dat ze ongeveer vijf jaar was toen u uw moeder voor het laatst zag. Daarop maakte de protection officer een berekening op basis van uw verklaringen en vroeg ze of u uw moeder de laatste twee jaar voor uw vertrek nog zag, waarop uw antwoord positief was (NPO2, p. 17). U spreekt zichzelf dus duidelijk tegen over het contact dat u nog met uw moeder had/hebt sinds uw eigen huwelijk. **Op grond van deze vastgestelde tegenstrijdige verklaringen kunnen bijkomende vraagtekens geplaatst worden bij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen voor het CGVS.**

Er moet worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in het dorp Gal-Sheikh Abikar in de provincie Middle Juba. Zo vallen er vraagtekens te plaatsen bij uw profiel. Daarnaast kan u geen doorleefde verklaringen afleggen over uw directe leefomgeving en is uw geografische kennis ondermaats. Ook kan u over een leven onder het bewind van Al Shabaab enkel heel algemene oppervlakkige verklaringen afleggen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Gal-Sheikh Abikar, in district Jilib, gelegen in de regio Middle Shabelle. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Gal-Sheikh Abikar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de aangehaalde vrees in hoofde van uw zoon aangezien u deze ook linkt aan uw beweerde regio van herkomst en de aanwezigheid van Al Shabaab in deze regio.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie: **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Somalië grotendeels wordt bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland waar sommigen nog een andere nationaliteit hebben verworven. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg

verschillend. In geen enkele regio in Somalië is er sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Afhankelijk van de regio van herkomst, kan een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon vastgesteld worden, indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen of buiten Somalië is dan ook essentieel. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw verblijfplaats(en) binnen en buiten Somalië.

U werd tijdens de persoonlijke onderhouden op de zetel van het CGVS dd. 27 september 2022 en 9 maart 2023 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden. U werd op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Somalië (NPO2, p. 44). U reageerde daarop dat u daar altijd heeft gewoond, maar een moeilijk leven had zonder vrijheid en altijd thuis was (NPO2, p. 44). Daarop werd u geconfronteerd met de twijfels over uw profiel omwille van uw weinig doorleefde verklaringen over de seizoenen en het platteland. Daarop was uw reactie enkel "ik heb u toch gezegd dat de mensen veehouders zijn?" (NPO2, p. 44). U werd er bij de inleiding van beide persoonlijke onderhouden op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Ook de door u voorgelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. U legt twee attesten van psychologische opvolging voor. Er wordt niet in twijfel getrokken dat u bepaalde psychische moeilijkheden kan hebben. Er kan echter ook worden opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker in meerdere of mindere mate stresserend is. Een arts of therapeut kan weliswaar vaststellen dat u aan de criteria voor een bepaalde diagnose voldoet, hij baseert zich hiervoor grotendeels op uw eigen verklaringen en kan geenszins inschatten of deze diagnose verband houdt met eventuele problemen die u in uw land van herkomst dan wel op andere plaatsen gehad zou hebben. Deze attesten maken geenszins aannemelijk dat

uw geestelijke toestand u ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, laat staan dat ze de vastgestelde ongeloofwaardigheden en (ernstige) incoherenties zouden kunnen verschonen.

De twee attesten met betrekking tot de vaststelling van de littekens van uw zoon M. kan weliswaar het bestaan van bepaalde fysieke letsels aantonen, maar vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde littekens werden opgelopen, noch voor het feit dat deze werden opgelopen voor u uw land van herkomst verliet. Een arts kan vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dezelfde opmerking geldt met betrekking tot het RX-verslag dat u met betrekking tot uw eigen verwondingen voorlegt. Het medisch dossier van uw zoon verwijst naar zijn algemene gezondheidstoestand en heeft geen betrekking op de door u ingeroepen problemen.

Uw attesten VGV bevestigen dat u reeds VGV heeft ondergaan. De verklaringen op eer die u bij GAMS heeft ondertekend hebben betrekking op uw dochters en niet op uw persoonlijke vrees. De lidkaarten bewijzen louter dat u zich bij GAMS heeft aangesloten.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werden uw dochters S. en Sa. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Hun namen komen namelijk uitdrukkelijk voor op uw bijlage 26. Tijdens de persoonlijke onderhouds van 27 september 2022 en 9 maart 2023 vermeldde u het risico, wat hen betreft, op vrouwelijke genitale verminking. Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochters S. en Sa. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Ter staving van uw verzoek haalt u de vrees voor vrouwelijke genitale verminking aan in hoofde van uw dochters, die de Somalische nationaliteit bezitten en geboren werden in Somalië. U haalt geen persoonlijke vrees aan die verband houdt met het risico op vrouwelijke genitale verminking voor uw dochters of op basis van andere motieven. U maakt namelijk uw herkomst uit het dorp Gal-Sheikh Abikar, district Jilib, provincie Middle Juba niet aannemelijk. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg haalt u persoonlijk geen elementen aan waaruit blijkt dat er in uw hoofde, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

In verband met uw minderjarige dochter S., geboren op [...] april 2013 en uw minderjarige dochter Sa, geboren op [...] mei 2015, hebt u, wat hen betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van deze kinderen heb ik besloten, hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat hen betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen: Artikel 409 van het Strafwetboek: “§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.” §2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.” § 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar. § 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.” § 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.” Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering: “Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.” Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt

bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is." De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochters betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan uw dochters. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochters moeten worden beschermd.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Hetzelfde geldt voor uw zoon. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie. In verband met het feit dat u beweert de opvoeding van uw kinderen in België te willen verzekeren, merkt het Commissariaat-generaal op dat het zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de wet van 15 december 1980 uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privé- en gezinsleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot een onderzoek van de elementen in verband met de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat de mevrouw de ouder van een twee minderjarige kinderen die de vluchtelingenstatus hebben gekregen."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/6, 57/6/2, § 1 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster verschaft een theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte bepalingen.

Wat betreft haar oppervlakkige verklaringen over haar leefomgeving en haar gebrekkige geografische kennis, wijst verzoekster erop dat volgens haar uit de bestreden beslissing niet blijkt hoe er rekening werd gehouden met de impact van haar psychologische problemen op de door haar afgelegde verklaringen en waarom deze problemen niet van die aard zijn dat ze het gebrek aan geloofwaardigheid en consistentie kunnen herstellen. Ze wijst erop dat ze een kwetsbaar profiel heeft doordat ze slachtoffer is geworden van vrouwelijke genitale verminking, ze problemen had met Al-Shabaab en ze haar man verloren heeft. Ze verwijst naar en citeert uit het UNHCR rapport *"Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems"* waarin een overzicht wordt gegeven van de verschillende factoren die een invloed kunnen hebben op de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Ze wijst er vervolgens op dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, met name dat ze slachtoffer is van vrouwelijke genitale verminking, ze weinig geschoold is en meestal het huis niet uitkwam. Volgens haar is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat ze slachtoffer werd van vrouwelijke genitale verminking en dat zij de moeder is van twee minderjarige kinderen die erkend zijn als vluchteling vanwege het risico op het ondergaan van vrouwelijke genitale verminking bij terugkeer naar Somalië. Ze stelt, onder verwijzing naar informatie van de UNHCR, dat het reeds hebben ondergaan van vrouwelijke genitale verminking geenszins het einde betekent van de vervolging. Ze wijst erop dat ze nog zeer jong is en nog steeds vruchtbaar waardoor ze bij terugkeer naar Somalië nog steeds kan worden uitgehuwelijkt en kinderen zal moeten krijgen. Ze verwijst ook naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waarin een omkering van de bewijslast wordt voorgeschreven wanneer er reeds een vervolging heeft plaatsgevonden, in haar geval haar vrouwelijke genitale verminking. Volgens haar moet de commissaris-generaal dan ook aantonen waarom een eerdere vervolging of schade zich niet opnieuw zal voordoen. Ze vindt dat de commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht niet heeft gerespecteerd door in de bestreden beslissing niet te verwijzen naar haar vrouwelijke genitale verminking of het feit dat dit een voortdurende vervolging uitmaakt.

Vervolgens gaat verzoekster dieper in op de eenheid van gezin. Haar twee minderjarige kinderen zijn erkend als vluchteling omwille van het risico op vrouwelijke genitale verminking bij terugkeer naar Somalië. Onder verwijzing naar diverse rechtspraak, rechtsleer en wetgeving, stelt ze dat zij als moeder onder het toepassingsgebied van het beginsel van eenheid van gezin valt en hierdoor ook een verblijfsstatuut zou moeten krijgen aangezien indien ze zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst dit zou leiden tot een totale ontworteling van het gezinsleven van haar minderjarige kinderen.

2.2. Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift volgend overtuigingsstuk toe:

"4. Luc Denys, 'Het beginsel eenheid van het gezin in het vluchtelingenrecht: dead or alive?', T.Vreemd., 2022, nr. 3, p.196-208."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke Protection Officer, en werd u bijgestaan door een vrouwelijke tolk.”

Verzoekster toont niet aan dat de aan haar geboden steunmaatregelen niet afdoende waren, opdat zij volwaardig kon deelnemen aan de procedure om internationale bescherming. Er werd voor het persoonlijk

onderhoud plaatsvond al aan verzoekster gevraagd, naar aanleiding van de vragenlijst inzake procedurele noden, of er omstandigheden waren die een impact zouden kunnen hebben op het verloop van het verzoek om internationale bescherming. Verzoekster heeft hier “*neen*” op geantwoord (zie AD, “*Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ*”). Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat de *protection officer* bij de aanvang van elk persoonlijk onderhoud heeft gevraagd of verzoekster zich in staat voelde om het gesprek te voeren. Er werden pauzes voorzien en de *protection officer* heeft aangegeven dat verzoekster bijkomende pauzes mocht vragen (zie notities persoonlijk onderhoud, NPOI, p. 3 en NPOII, p. 3). Verzoekster heeft tevens op het einde van de twee persoonlijke onderhouden verklaard dat zij alles kon vertellen wat zij wilde (zie NPOI, p. 23 en NPOII, p. 44). De Raad merkt op dat nergens uit de notities van de persoonlijk onderhouden blijkt dat verzoekster op een gegeven moment blokkeerde of niet in staat was om op volwaardige wijze verder deel te nemen aan de persoonlijke onderhouden. Uit een lezing van de notities van de persoonlijk onderhouden blijkt dat verzoekster er doorgaans in slaagde om coherente en concrete antwoorden te verschaffen, in het bijzonder wanneer haar gevraagd werd om haar vluchtrelaas uiteen te zetten. Verzoeksters advocaat werd op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud ook gevraagd of er nog opmerkingen waren, waarin hij inging op haar profiel en stelde dat tijdens het tweede deel van het persoonlijk onderhoud, na de pauze, de vragen te vlug werden gesteld (zie NPOII, p. 45). Uit een lezing van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt echter niet dat verzoekster moeite had met de snelheid waarmee de vragen werden gesteld waarbij ze doorgaans vlot kon antwoorden op de verschillende vragen. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat het stellen van kennisvragen in haar zaak een erg moeilijke methode was en dat de *protection officer* diende over te gaan tot alternatieve methodes, zoals het tonen van foto's. Uit het geheel van de stukken, blijkt genoegzaam dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat zij volwaardig kon deelnemen aan de procedure om internationale bescherming. Verzoekster brengt geen elementen aan, die toelaten hier anders over te denken.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1.1. Verzoekster slaagt er niet in haar herkomst aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat zij met haar betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Zij ontkent slechts de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twijfelen aan haar regio van herkomst, herhaalt haar verklaringen hierover en volhardt dat zij wel een toereikende kennis bezit over haar regio, rekening houdend met haar profiel.

4.1.2. Verzoekster heeft naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming attesten neergelegd, ter attestering van haar psychologische problematiek. Verzoekster heeft, met name, twee psychologische attesten van dd. 20 mei 2022 en van dd. 15 januari 2023 neergelegd. Uit een lezing van de neergelegde psychologische attesten blijkt dat verzoekster sinds 4 mei 2021 psychologisch begeleid wordt, waarbij ze sinds dan regelmatig bij de psycholoog is langs geweest. De psycholoog stelt in haar verklaring dat ze vanaf de eerste ontmoeting de isolatie en de psychische kwetsbaarheid van verzoekster opmerkte waarbij ze ook fysieke symptomen vertoont met name migraines, slaapproblemen en een gebrek aan eetlust. De psychologe raadt een stabiele en veilige omgeving aan om verzoekster te kunnen helpen. In het tweede psychologisch attest wordt aangegeven dat verzoekster lijdt aan het posttraumatisch stresssyndroom. Verzoekster heeft aan haar psycholoog aangegeven dat ze last heeft van maagproblemen, hoofdpijn, slecht slapen en dat ze gekweld wordt door het lot van haar dochters en dat het voor haar onmogelijk is om naar haar land van herkomst terug te keren. De psychologe stelt ook dat de knieproblemen van verzoekster mogelijks het gevolg kunnen zijn van een psychologische ineenstorting.

4.1.3. In deze benadrukt de Raad dat psychologen, psychiaters en artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de mentale gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog, psychiater of arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en van de mogelijke oorzaak ervan. Evenwel is een psycholoog, psychiater of arts bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen zijn patiënt hem verklaart. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen, psychiaters en artsen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om het vluchtrelaas aannemelijk te maken. Zulke attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. *In casu* stipt de Raad aan dat uit het voorgelegde attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten, nu blijkt dat de behandelende psycholoog zich voor de gesuggereerde oorzaak van de

problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoekster en niet op een objectieve (medische) bron van informatie.

4.1.4. Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat aan de neergelegde psychologisch attesten, voor wat betreft de oorzaak van de psychologische problematiek, slechts een beperkte bewijskracht kan worden gegeven en dat dit stuk steeds moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

4.1.5. Dat verzoekster psychologisch kwetsbaar is, wordt niet betwist. Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming. Zoals uiteengezet, geven de attesten geen uitsluitel over de specifieke oorzaak of context van verzoeksters problemen. Uit de attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de verklaarde vluchtmotieven. Er kan dan ook niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn voor haar psychische problemen.

4.1.6. Evenmin kan uit de bijgebrachte psychologische attesten worden afgeleid dat verzoekster omwille van haar psychische problemen in de absolute onmogelijkheid verkeerde om de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Er kan uit deze attesten niet worden afgeleid dat verzoeksters cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt niet dat verzoekster niet in staat was haar verhaal op zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekster kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen – die voldoende eenvoudig waren – en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren, in het bijzonder omtrent haar eigen problemen. Er blijkt niet dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Verzoekster maakte tijdens haar persoonlijke onderhouden ook geen melding van een psychologische toestand, die haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. In het licht van deze vaststellingen, kan de Raad niet vaststellen dat verzoeksters psychologische toestand, op het moment van de persoonlijke onderhouden, van een zodanige aard was, dat deze verhinderde dat verzoekster volwaardige verklaringen kon afleggen. Door in het verzoekschrift haar psychologische kwetsbaarheid te benadrukken, werpt verzoekster geen nieuw licht op deze beoordeling.

4.1.7. Wat betreft de overige medische attesten van haarzelf en haar zoon, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *“De twee attesten met betrekking tot de vaststelling van de littekens van uw zoon M. kan weliswaar het bestaan van bepaalde fysieke letsels aantonen, maar vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde littekens werden opgelopen, noch voor het feit dat deze werden opgelopen voor u uw land van herkomst verliet. Een arts kan vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dezelfde opmerking geldt met betrekking tot het RX-verslag dat u met betrekking tot uw eigen verwondingen voorlegt. Het medisch dossier van uw zoon verwijst naar zijn algemene gezondheidstoestand en heeft geen betrekking op de door u ingeroepen problemen.”* Deze motieven worden door verzoekster in haar verzoekschrift volstrekt onbesproken gelaten.

4.1.8. Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorliggende stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Evenmin volstaan de neergelegde attesten als afdoende verantwoording voor de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige verklaringen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoeksters verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.1.9. Na lezing van het administratief dossier wordt de commissaris-generaal echter bijgetreden dat de kennis van verzoekster over (i) de seizoenen; (ii) de landbouwactiviteiten van haar ouders; (iii) de impact van de droogtes; (iv) het houden van kamelen; (v) haar dorp van herkomst; (vi) de geografie van haar regio; (vii) de machthebbers in haar regio van herkomst en (viii) het leven onder het bewind van Al-Shabaab incoherent,

onjuist en gebrekkig, dan wel ingestudeerd, overkomt. Aangezien verzoekster haar herkomst niet aannemelijk maakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan de concrete problemen die zij daar stelt te hebben ondervonden.

4.1.10. Verzoekster stelt in haar betoog, ter verschoning van haar gebrekkige kennis, dat zij een kwetsbaar profiel heeft omwille van de vrouwelijke genitale verminking die ze heeft meegemaakt, de vervolging door Al-Shabaab en het verlies van haar man en dat ze een ongeschoolde vrouw is met psychologische problemen, die nauwelijks buitenkwam. Zij acht deze achtergrond essentieel om in overweging te nemen. De Raad is echter van oordeel dat zelfs van een ongeschoolde vrouw met dergelijk profiel redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze doorleefde ervaringen kan geven en eenvoudige zaken in de tijd kan situeren. Dit geldt temeer nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij ongeveer 24 jaar oud was ten tijde van haar beweerde vertrek uit Somalië, zodat kan worden aangenomen dat zij aldus ook reeds een zekere maturiteit had. Er kan ook niet zonder meer worden vastgesteld dat verzoekster nauwelijks buitenkwam, aangezien zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar oom een theehuisje voor haar heeft geopend waar zij thee verkocht (zie NPO 1, p. 12).). Er kan aldus van worden uitgegaan dat verzoekster geen geïsoleerd bestaan leidde en wel degelijk in contact kwam met andere mensen. De Raad benadrukt verder dat ongeschooldheid niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast, minstens toont verzoekster dit niet aan, of haar zouden verhinderen haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven. De Raad verwijst verder nog naar zijn uiteenzetting in de voorgaande punten aangaande verzoeksters psychologische kwetsbaarheid. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de ondergane vrouwelijke genitale verminking, maakt verzoekster echter niet aannemelijk waarom deze omstandigheid zou maken dat zij niet langer in staat is om haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Verzoekster concretiseert ook niet verder waarom de persoonlijke omstandigheden die zij aanhaalt, zouden maken dat zij niet langer in staat is om heldere en nauwgezette verklaringen af te leggen over haar regio van herkomst.

4.1.11. Verder doet verzoekster door te volharden in haar verklaringen, geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad treedt de commissaris-generaal aldus bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier: *“Vooreerst vallen er serieuze vraagtekens te plaatsen bij uw voorgehouden profiel. U verklaart dat u op “het echte platteland” woonde (NPO1, p. 11) en dat de inwoners van uw dorp leven van landbouw en veeteelt (NPO1, p. 19). Uw eigen ouders waren kamelenherders en dat was hun enige bron van inkomsten (NPO1, p. 11), jullie waren een arm gezin (NPO2, p. 14). U verklaart ook dat u een moeilijk leven had en geen vrijheid was en altijd thuis was (NPO2, p. 44). Het is echter zeer merkwaardig dat u als oudste dochter van een arm gezin net niet méér initiatief zou hebben genomen of moeten hebben nemen om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien en dat u niet meer taken zou hebben moeten opnemen. Ook zijn uw verklaringen over uw activiteiten en vrijheid enigszins tegenstrijdig. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de man die voor uw moeder werkte water moest halen en dat u dat “heel af en toe” zelf moest doen, maar dat hij het meestal deed omdat u nog te klein was (NPO1, p. 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u zelf het water ging halen op uw rug nadat u het eten had gemaakt (NPO2, p. 14). Ook verklaart u dat u enige tijd een theehuisje uitbaatte (NPO1, p. 12), wat eveneens moeilijk te rijmen valt met uw verklaring dat u altijd binnen bleef en daarom niets weet. Bovendien is uw kennis van de seizoenen voor iemand die afkomstig is uit een landbouwersdorp en de dochter van kamelenhoeders onvoldoende en vallen er vraagtekens te plaatsen bij uw kennis van de (landbouw)activiteiten van uw ouders. U weet dat er vier seizoenen zijn en noemt ze in de volgens u correcte volgorde (die u verder nogmaals bevestigt): jilaal, gu, deyr, hagua (NPO2, p. 26 en p. 28). U weet dat jilaal een droog seizoen is en situeert dit in de eerste drie maanden van het jaar, daarop volgt volgens u gu in de vierde, vijfde en zesde maand van het jaar, dan deyr in maanden zeven, acht en negen, en uiteindelijk hagua in de tiende, elfde en twaalfde maand. Op de vraag in welke seizoenen het normaalgesproken regent, antwoordt u eerst “in hagua en jilaal”. Daarop gevraagd in welk seizoen het veel regent en in welk minder, antwoordt u plots “deyr” (NPO, p. 28). De correcte volgorde is echter jilaal (december tot maart), gu (april tot juni), hagua (juni tot oktober) en deyr (oktober tot december) (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Ook is gu het belangrijkste regenseizoen en deyr het tweede regenseizoen. U weet dat de seizoenen van belang zijn voor de veehouders en landbouwers, maar kan verder enkel uitleggen dat het vee genoeg te grazen heeft als het regent, en niets te eten heeft als het droog is (NPO2, p. 26). De ergste droogte die zich herinnert, situeert u in 2011 (NPO2, p. 26), maar uw enige herinnering houdt in dat er hongersnood was en dat alles was uitgedroogd en het vee uitgestorven was (NPO2, p. 27). Zelfs al was u nog jong op dat moment, zou u zich toch meer moeten kunnen herinneren van iets dat dergelijke impact heeft. U herinnert zich ook nog periodes van droogte in 2016 en 2017. Uw verklaringen wat deze droogte voor u en uw familieleden betekende, zijn echter weinig doorleefd. U heeft het over hongersnood, weinig voedsel, uitgestorven vee en mensen die overleden omdat ze geen eten of drinken hadden. U zou die droogte overleefd hebben omdat uw schoonmoeder soms dingen regelde (NPO2, p. 27). Ook is het opmerkelijk dat u de droogte niet kan linken aan het uitblijven van de nodige regen op de voorziene momenten in de voorziene seizoenen. U schrijft de droogte immers toe aan een ramp die door god (Allah) is veroorzaakt (NPO2, p. 27). Gelet op de*

onmenselijke omstandigheden die de droogtes van 2011 en van 2016-2017 in Oost-Afrika in het algemeen, en Somalië in het bijzonder, met zich meebrachten (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier), is het weinig waarschijnlijk dat uw herinneringen hierover zodanig vaag zijn dat u slechts heel oppervlakkige verklaringen kan afleggen hierover. Hierbij aansluitend weten uw verklaringen over het houden van kamelen niet te overtuigen voor iemand wiens familie-inkomen hiervan afhankelijk was. U verklaart dat jullie heel armoedig waren en uw moeder de kamelen melk en melk op de markt verkocht (NPO2, p. 14). U weet enkel dat een kameel “wel duur” of “heel duur” is, maar niet hoe duur omdat u niet hebt leren rekenen en geen school hebt gehad (NPO1, p. 16). Wat jullie zagezegde armoede betreft, moet worden opgemerkt dat in Somalische context iemand die zich (meerdere) kamelen kan veroorloven, als vermogend wordt beschouwd (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier). Dezelfde opmerking geldt dus ook voor uw verklaring dat uw oom niet rijk was maar wel “redelijk veel” kamelen had (NPO1, p. 19). Dat u op de vraag hoeveel melk de kamelen per dag gaven enkel kan vertellen dat dit van de kameel afhangt (NPO1, p. 15) toont eveneens weinig affiniteit met het proces en de factoren die de hoeveelheid melk beïnvloeden, zelfs als u het melken niet zelf moest uitvoeren maar een man die door uw moeder betaald werd, dit deed (NPO1, p. 16). U verklaart dat kamelen een zwangerschap hebben van 12 maanden (NPO1, p. 20) en geeft dat als antwoord op de vraag in welk seizoen ze hun jongen krijgen. Wanneer de vraag over het seizoen wordt herhaald, verklaart u opnieuw dat ze hun jongen krijgen na de zwangerschap, twaalf maanden later en vertelt u erbij dat koeien negen maanden zwanger zijn, wat u verklaart te weten omdat een buurvrouw koeien had (NPO1, p. 20). Uit beschikbare informatie blijkt echter dat de zwangerschap langer dan 12 maanden duurt, namelijk tussen de 13 en 14 maanden (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Ook zijn uw verklaringen over het aantal kamelen dat jullie hadden en (tot) wanneer jullie deze hadden, tegenstrijdig. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat jullie 15 kamelen hadden (NPO1, p. 11) en dat uw moeder regelmatig kamelen verkocht. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u plots dat jullie er maar vijf of zes hadden en dat de rest al eerder was uitgestorven. U verklaart ook dat u nog thuis bij uw moeder woonde toen al het vee stierf (NPO2, p. 15). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat toen uw moeder ziek was de kamelen aan uw oom werden overgedragen (NPO1, p. 19), terwijl u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots verklaart dat alle dieren gestorven waren, nadat uw moeder geen hooi meer had om hen te geven en dat er een ziekte was uitgebroken. U kan zich echter niet herinneren wanneer dat was omdat u jong was (NPO2, p. 15). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het vreemd te noemen is dat jullie als kamelenhouders sedentair waren en niet als nomaden rondtrokken, aangezien uit de beschikbare informatie blijkt dat kamelenhouders in Somalië over het algemeen nomaden zijn (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Van een jonge vrouw met uw profiel mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij mee moest instaan voor het onderhoud van de familie en dus actief deelnam aan het maatschappelijk leven. U zou dan ook duidelijke, correcte en gedetailleerde verklaringen moeten kunnen afleggen betreffende uw leefomgeving. De vergoelijking dat u zelf nooit buiten ging en nooit uw dorp heeft verlaten, kan in deze bijgevolg ook enigszins in vraag gesteld worden. Op basis van deze vaststellingen kunnen reeds op voorhand grote vraagtekens geplaatst worden bij uw voorgehouden profiel en bijgevolg ook bij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede kan u ook amper doorleefde verklaringen afleggen over uw directe leefomgeving en ook uw geografische kennis is ondermaats voor iemand van uw leeftijd – u woonde immers 24 jaar in hetzelfde dorp.

Uw verklaringen over het dorp zelf, uw onmiddellijke leefomgeving, zijn eerder oppervlakkig en geenszins doorleefd. Zo somt u op dat er vier waterputten zijn, waarvan er slechts drie functioneerden, dat er wel kleine koranscholen waren, maar geen gewone school, één moskee en de bedrijven Hormuud en Somtel (NPO1, p. 14). U verklaart dat er een kleine markt is en dat men voor de grote markt naar Jilib moest (NPO1, p. 15). Uw moeder zou daar melk van de kamelen hebben verkocht. Wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opnieuw de kans krijgt om over uw dorp te vertellen, vertelt u dat het een klein dorp is en dat het vroeger “Biyo Galeen” (NPO1, p. 11) of “Bilo Galeyn” was, een plaats waar water blijft liggen, laagland (NPO2, p. 10). Verder herhaalt u dezelfde opsomming als tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (NPO2, p. 11). Uw verklaringen gaan niet veel verder dan een opsomming en u komt niet doorleefd over omdat u geen connectie maakt tussen uw eigen leven en uw directe leefomgeving. Zoals reeds hoger vermeld, kan uw verklaring dat u nooit buiten kwam enigszins in twijfel worden getrokken en zouden er van u meer doorleefde en precieze verklaringen verwacht mogen worden.

Ook met uw geografische kennis weet u niet te overtuigen van uw herkomst uit het dorp Gal-Sheikh Abikar. U situeert Gal-Sheikh Abikar tijdens het eerste persoonlijk onderhoud in het district Jilib, Middle Juba (NPO1, p. 10). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter “het valt onder het district Bu’aale, maar het wordt wel vanuit Jilib bestuurd” (NPO2, p. 9), om dan even later te verklaren “onder het district Jilib, het valt onder het district Jilib” (NPO2, p. 10). Op de vraag welke districten er nog zijn in Middle-Juba, antwoordt u naast de vraag: “er zijn veel districten, bijvoorbeeld Jilib, Saako, Bu’aale en Jujuma. Er zijn vier provincies” (NPO1, p. 12). Wanneer de vraag opnieuw wordt uitgelegd, antwoordt u dat er drie districten zijn “Midden Juba, Lower Juba en Gedo” (NPO1, p. 12). Op de vraag welke provincies er in uw regio zijn, antwoordt u dat

er vier provincies zijn, en noemt u "Jilib, Saakow, Bu'aale en Jujuma" (NPO1, p. 12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat dit vier districten zijn, en noemt u dezelfde vier namen (NPO2, p. 10). U kent de hoofdstad van Midden Juba, Bu'aale, wel. Wanneer u wordt gevraagd wat de term "Jubaland" u zegt, antwoordt u dat u het kent als Midden Juba en Kismayo en vraagt u om de vraag te herhalen. Daarna herhaalt u hetzelfde antwoord en zegt u erbij dat het u niet veel zegt. Daarop gevraagd uit welke provincies Jubaland bestaat, kan u wel correct antwoorden dat er drie provincies zijn: Gedo, Midden Juba en Lower Juba (NPO2, p. 9). U geeft daarmee de indruk zaken ingestudeerd te hebben en deze daardoor niet goed uit elkaar te kunnen houden. Middle Juba is namelijk een provincie die uit drie districten bestaat: Bu'aale, Saakow en Jilib (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dit maakt het ook des te opvallender dat u uw geboortedorp zelf niet concreter kan situeren, en op de vraag naar de precieze locatie antwoordt "ik ben niet geschoold en bovendien ben ik nooit weggeweest uit mijn dorp, maar ik denk dat het in het zuiden is" (NPO2, p. 10). Naar verduidelijking gevraagd, verklaart u "als ik in mijn dorp ben, dan is het in het zuiden", waarop de protection officer opnieuw verklaart dat ze u niet begrepen heeft, en u verklaart "als ik in mijn dorp ben, dan is het aan de achterkant. Ik ben daar zelf nooit geweest, maar het is aan de achterkant" (NPO2, p. 10). Wanneer u daarop gevraagd wordt hoe u wel kennis heeft van de provincies als u niet geschoold bent, verklaart u dat u dat niet bewust leerde maar het leerde van uw moeder en schoonmoeder, "van horen zeggen, zeg maar" (NPO2, p. 10). Ook slaagt u er niet in uw dorp duidelijk te situeren aan de hand van buurdorpen of andere plaatsen in de buurt. Zo verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op de vraag welke plaats er dichtbij ligt dat "Xaramka" dichtbij ligt, en u wordt erop gewezen dat er in het district Jilib meerdere plaatsen met de naam Xaramka zijn, waarop u verduidelijkt "Jilib Xaramka is er vlakbij. Het is eerst Galgal Gaabo en daarna Xaramka" (NPO1, p. 10). De plaats Galgal Gaabo kon echter niet op kaarten in de buurt van één van beide plaatsen genaamd Xaramka worden teruggevonden, ook niet met een andere schrijfwijze. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud noemt u dan nog andere dorpen die in de buurt van uw geboortedorp zouden liggen, zo noemt u richting Jilib "Dhay Tobako", "Abay Abdi" en "Mudul Koofi Cade" (NPO1, p. 12), dan voegt u nog "Sadexda Buundo" en "Cows Dhilka" toe, "en dan is het Jilib". (NPO1, p. 13). Vanuit uw dorp richting Mogadishu weet u niet welke dorpen er liggen want "ik ben daar nooit geweest" (NPO1, p. 13). Ook wanneer de vraag nogmaals wordt herhaald, verklaart u dat u nooit naar buiten ging, bij uw schoonmoeder inwoonde en nooit inkopen ging doen (NPO1, p. 13). Ook wanneer u nog bij uw moeder woonde, zou u dat niet hebben gedaan omdat uw moeder inkopen deed en u voor uw zusjes moest zorgen thuis (NPO1, p. 13). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd welke plaatsen vlakbij uw dorp liggen en is uw antwoord Xaramka en Jilib (NPO2, p. 12). Daarop nogmaals gevraagd of er nog andere kleine plaatsen zijn waarvan u de naam kent vlakbij uw dorp, antwoordt u dat er kleine dorpen zijn rond Jilib. De protection officer verduidelijkt daarop dat ze rond uw dorp bedoelt, waarop u antwoordt dat er aan de kust ook veel dorpen liggen. Daarop wordt u nogmaals verzocht namen te geven van dorpen die vlakbij uw dorp liggen, en vernoemt u "Dhey Tobako", "Abay Abdi" en "Dhanaanow" (NPO2, p. 12). U wordt gevraagd of er niet meer plaatsen zijn, waarop u ontwijkend antwoordt dat dat in het oosten is en dat de meeste nomaden daar naartoe verhuizen. Daarop wordt u gevraagd naar plaatsen dichtbij ten zuiden van uw dorp, waarop u de vraag terugkaatst "richting Jilib", waarna opnieuw verduidelijkt wordt dat er ten zuiden van uw dorp wordt bedoeld, waarop uw antwoord zich opnieuw beperkt tot "Xaramka en aan de andere kant ligt Jilib" (NPO, p. 12). Xaramka situeert u naar rechts en niet in dezelfde richting als Jilib. Daarop gevraagd of u bedoelt dat Jilib ten noorden van uw dorp ligt, is uw antwoord dat u de richtingen niet kan situeren (NPO2, p. 13). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had u Jilib echter wel ten noorden van uw dorp gesitueerd, op vijf uur stappen (NPO1, p. 13-14). Erop gewezen dat u eerder zelf windrichtingen gebruikte, ontkent u dat en zegt u dat u dat niet weet en "achterkant", "andere kant" en "linkerkant" gebruikt, en dat Jilib aan de linkerkant ligt (NPO2, p. 13). "Kuwsho", dat u noemt als dichtbij Dhey Tobako en richting Jilib, kon niet door het CGVS op kaarten teruggevonden worden (ook niet met een andere schrijfwijze). Ook "Goof Areeri", waar volgens u een kleine weg vanuit het dorp naartoe vertrekt, kon op geen enkele manier worden teruggevonden. "Dhanaanow", "Mudul Koofi Cade", "Sadexda Buundo" en "Cows Dhilka" konden niet op kaarten worden teruggevonden, dat terwijl er wel andere dorpen zichtbaar zijn op deze kaarten die door u niet werden vermeld. Dhay Tobako (Obey Tubaako) en Arbey Cabdi konden worden teruggevonden op de weg tussen Xaramka en Jilib (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Hierbij moet bovendien worden opgemerkt dat de afstand tussen Xaramka en Jilib ongeveer 50 kilometer bedraagt, wat sowieso betekent dat ze niet beiden vlakbij uw dorp kunnen liggen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook Arbey Cabdi en Obey Tubaako bevinden zich op respectievelijk 26 en 21 kilometer van Jilib, en u verklaart dat zij tussen uw dorp en Jilib liggen, wat opnieuw betekent dat Jilib niet als vlakbij gelegen beschouwd kan worden. Ook bevinden zowel Arbey Cabdi als Obey Tubaako zich op vrij grote afstand van Xaramka, namelijk op respectievelijk 28 en 31 kilometer (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook uw verklaringen over de wegen die van en naar uw dorp zouden lopen zijn zeer onduidelijk en spreken elkaar deels tegen. U verklaart tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat er een geasfalteerde weg naar Xaramka gaat, maar dat jullie een zandweg gebruikten en drie uur te voet of twee uur met de auto onderweg waren (NPO1, p. 13). U verklaart dit te weten omdat uw schoonmoeder naar daar ging en er ook auto's van daaruit kwamen toen u werkte (NPO1, p. 14). Later verklaart u echter dat alle wegen klein zijn en gewoon zandwegen, en dat er maar één grote zandweg is richting Xaramka (NPO1, p. 14). Die weg zou uit Jilib komen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beschrijft u echter een kleine weg die naar Goof Areeri

gaat, een weg die uit Xaramka komt, een weg die vanuit Jilib komt en een die naar Mogadishu gaat (NPO2, p. 13). Daarop wordt u gevraagd of die wegen druk gebruikt worden, waarop u verklaart dat er auto's vanuit het dorp naar Xaramka gaan en van Xaramka naar Jilib, en dat daar vrachtwagens rijden. Daarop vraagt de protection officer ter verduidelijking of er vrachtwagens door uw dorp naar Mogadishu rijden, waarop u antwoordt, "ja, uit Xaramka, het is een soort verharde weg en ze gaan naar Mogadishu", waarbij u daarna nogmaals bevestigt dat de vrachtwagens vanuit Xaramka door uw dorp naar Mogadishu gaan (NPO2, p. 13). Daarop wordt u gevraagd of Xaramka dan tussen uw dorp en Jilib ligt, waarop u antwoordt dat alles naast elkaar ligt en "ja, het zit er wel tussen. Xaramka wordt ook vanuit Jilib bestuurd" (NPO2, p. 14). Uw gebrekkige kennis is des te opmerkelijker voor iemand die verklaart dat haar echtgenoot een vrachtwagenchauffeur was die regelmatig reisde tussen Mogadishu, Jilib en Xaramka (NPO1, p. 24). In dezelfde context is het opmerkelijk dat u wel weet dat er een rivier is in de buurt van Jilib, maar deze verkeerdelijk de rivier Shabelle noemt, terwijl het de rivier Juba is. Ten opzichte van uw eigen dorp situeert u de rivier "aan de andere kant van Jilib" (NPO2, p. 28). Bovendien moet worden opgemerkt dat het door u opgegeven geboortedorp Gal-Sheikh Abikar niet werd teruggevonden door het CGVS in de ruime beschikbare en gedetailleerde informatie over deze Somalische regio Middle Juba en meer specifiek Jilib (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Zelfs indien het om een dorp zou gaan dat zo klein is dat het niet in de beschikbare informatie terug te vinden zou zijn, kan nog van u verwacht worden dat u dit dorp enigszins zou kunnen situeren in de grotere regio – aan de hand van bepaalde ijkpunten of dorpen en steden in de buurt – iets waar u hoegenaamd niet in slaagt zoals uit het bovenstaande blijkt.

U bent ook in het geheel niet op de hoogte van wie de machthebbers waren in uw regio. Opmerkelijk genoeg heeft u reeds in 2020 uw land verlaten, en is uw antwoord op de vraag wie de president van Somalië is Hassan Sheikh Mohamed, die echter pas sinds 2022 terug president is, nadat hij eerder al van 2012 tot 2017 president was (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Hij was bijgevolg in elk geval niet aan de macht op het moment van uw beweerd vertrek uit Somalië. Dat u niet weet wie Siad Barre is, is nog enigszins begrijpelijk aangezien hij al even niet meer aan de macht was toen u geboren werd. Wat de meer lokale machthebbers betreft, verklaart u dat sinds uw geboorte (in 1996) enkel Al Shabaab er aan de macht is geweest (NPO2, p. 20), en bevestigt u dit nogmaals wanneer de vraag wordt herhaald: "ja, er is nooit een andere overheid geweest of zo, het is enkel Al Shabaab". U kan zich niet herinneren wanneer ze aan de macht kwamen (NPO2, p. 20). Uit beschikbare informatie blijkt echter dat Al Shabaab pas veel later aan de macht kwam in Somalië in het algemeen en in uw eigen beweerde regio van herkomst meer specifiek (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), en hoewel u toen nog jong was, moet u zich minstens wel bewust geweest zijn van het feit dat ze er niet altijd geweest zijn en al zeker niet sinds uw geboortjaar. Wanneer u daarop wordt gevraagd wanneer de Islamitische rechtbanken aan de macht kwamen, kaatst u de vraag terug: "bedoelt u Al Shabaab?" (NPO2, p. 21) waarop de protection officer ontkennend antwoordt, en u plots met het jaartal 2008 op de proppen komt. Daarop gevraagd hoe u bij dat jaartal komt, verklaart u "van mijn oom waarschijnlijk. Je hoort soms alleen maar hem iets zeggen, maar je weet zelf niet veel" (NPO2, p. 21). U wordt daarna nog twee maal gevraagd wanneer Al Shabaab aan de macht kwam en verklaart beide keren dat u het niet weet. De eerste keer verduidelijkt u dat u wel weet dat ze al een tijdje aanwezig waren (NPO2, p. 21). De tweede keer voegt u toe dat "niemand weet wie de normale burger is of wie tot Al Shabaab behoort, of wie de aanhangers ervan zijn, want Al Shabaab heeft controle over de dorpen" (NPO2, p. 23). Met controle hebben bedoelt u dat zij het "voor het zeggen" hebben, waarop u wordt gevraagd hoe men kan merken dat ze het voor het zeggen hebben, waarop u zeer vaag en algemeen hoort dat u het gehoord heeft van de dorpelingen "van de mensen die er wonen, dat Al Shabaab het dorp onder controle heeft" (NPO2, p. 22). U kan geen enkele indicatie geven van welke veranderingen voor u merkbaar waren toen Al Shabaab aan de macht kwam in het dorp, wat enigszins nog verklaard kan worden door uw jonge leeftijd op dat moment. Uw antwoord op deze vraag is niettemin weinig overtuigend en wijst niet op enige affiniteit met een leven onder het bewind van Al Shabaab. U verwijst immers enkel naar algemene vaststellingen (dat de overheid geen toegang heeft tot het dorp) en zaken die iemand anders – uw oom – u zou hebben gezegd en betreft dit niet op uw eigen leven of ervaringen met het leven onder Al Shabaab, wat echter onmogelijk zo weinig impact gehad kan hebben dat u zich er niets van kan herinneren, gezien uw verklaring dat ze er al zo lang aan de macht waren (NPO2, p. 22). Hetzelfde geldt voor de vraag wat het voor u persoonlijk betekende dat Al Shabaab aan de macht was in het dorp, waarop u onmiddellijk naar uw eigen problemen met Al Shabaab verwijst nadat u uw theehuis had geopend. Gezien u verklaart al veel langer onder het bewind van Al Shabaab geleefd te hebben, mogen er immers meer doorleefde verklaringen van u verwacht worden over hoe het was om zo te leven. Ook uw verklaring dat ze niets goeds doen, en alleen mensen vermoorden en bloed laten vloeien is zeer algemeen en heeft geen betrekking op het gewone dagelijkse leven onder het bewind van Al Shabaab (NPO2, p. 22). U verklaart eerst "ze worden niet aangevallen" op de vraag of Al Shabaab wel eens wordt aangevallen, maar antwoordt dan toch bevestigend op de concrete vraag of er geen luchtaanvallen waren: "jawel, dat heb ik wel gehoord van mijn oom. Ja, ja, luchtaanvallen, nu ik het me herinner (...) Amerikaanse vliegtuigen of zo, dat heeft mijn oom gezegd" (NPO2, p. 20). Op de vraag of u zelf ooit vliegtuigen zag, antwoordt u dan weer ontkennend, en u weet niet wat drones zijn. Uw verklaring voor dit alles is bovendien ook weinig overtuigend: "ik ben altijd huisvrouw geweest dus, ik kan me dat niet herinneren behalve wat mijn oom mij heeft gezegd" (NPO2, p. 21).

U bent ook niet op de hoogte van het feit of er buitenlandse soldaten in uw regio geweest zijn (idem). Later nogmaals gevraagd of Al Shabaab werd aangevallen in uw regio (met verduidelijking dat dit zowel in uw dorp als in de omgeving kan zijn), is het enige incident dat u kan vermelden dat een generaal, "Ibrahim Ali Baaba", die lid was van Al Shabaab door iemand – u weet niet wie – werd gedood in Dhey Tobako (NPO2, p. 24). U weet echter niet meer wanneer dat gebeurde, behalve dat uw jongste dochter toen nog niet geboren was (NPO2, p. 25), wat impliceert dat dit vóór 2015 gebeurde, wat het dan weer opmerkelijk maakt dat u dat wel weet, maar zich niets recenter kan herinneren. U herinnert zich wel dat u heeft gehoord dat er in februari 2020 een man werd vermoord door Al Shabaab op zijn landbouwgronden (NPO2, p. 25), maar kent ook hierover geen verdere details. U heeft het enkel van uw klanten gehoord en er niet verder naar gevraagd omdat u te druk bezig was met uw werk (NPO2, p. 26). U verklaart enerzijds wel hier en daar iets gehoord te hebben toen uw klanten met elkaar praatte, maar minimaliseert dat anderzijds door te stellen dat u er eigenlijk niet mee bezig was en uw eigen problemen had (NPO2, p. 26). Er zou net van iemand die een theehuisje uitbaat verwacht mogen worden dat ze beter op de hoogte is dan de gemiddelde huisvrouw. . Uw verklaringen over een leven onder Al Shabaab weten geenszins te overtuigen, wat uw afkomst uit het dorp Gal-Sheikh Abikar in de provincie Middle Juba alleen maar minder aannemelijk maakt.

U weet met uw oppervlakkige verklaringen over uw leefomgeving en uw gebrekkige geografische kennis geenszins te overtuigen van uw afkomst uit het dorp Gal-Sheikh Abikar in de provincie Middle Juba.

Voor de volledigheid kan worden opgemerkt dat uw verklaringen over de ziekte van uw moeder en haar verhuis en jullie contact daarna vaag en enigszins tegenstrijdig zijn. Zo zou uw moeder na het overlijden van uw vader nooit hertrouwd zijn (NPO1, p. 16). U voegt hier toe dat uw moeder ziek geworden is en bleek dat ze hoge bloeddruk en suikerziekte had (NPO1, p. 16), en dat uw moeder dan naar uw oom langs moederskant verhuisde samen met uw zusjes, en u getrouwd was en bij uw schoonmoeder ging wonen. Na uw huwelijk – dat volgens u in 2011 plaatsvond – verhuisde ze naar het platteland bij uw oom, in Ceel Baraf, dat u situeert "richting het platteland. Ik heb haar al een tijdje niet gezien." (NPO1, p. 16). U heeft ook geen idee hoe ver het reizen is omdat u daar nooit bent geweest en sinds uw moeder weg is, ze nooit is teruggekomen, "ze is ziek en ligt op bed" (NPO1, p. 18, zie ook NPO2, p. 18). Wanneer de protection officer u vraagt waarom u nooit aan uw oom heeft gevraagd waar Ceel Baraf ligt, verklaart u dat u dat niet deed omdat u een moeilijk leven had en weinig tijd had om haar te bezoeken (NPO2, p. 18). Het is minstens enigszins vreemd te noemen dat u op geen enkele manier kan situeren waar uw eigen moeder en zussen wonen. Opmerkelijk genoeg verklaart u dan tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat uw moeder "momenteel" nog heel ziek is (NPO2, p. 35), wat wel frappant is gezien uw verklaring dat u haar al heel lang niet meer heeft gesproken, namelijk toen uw moeder "daar is weggehaald. Ik kon haar niet bezoeken omwille van mijn kinderen" (NPO2, p. 35), wat zou impliceren dat u haar voor het laatst hebt gesproken in de periode van uw eigen huwelijk in 2011. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had u echter wel verklaard dat uw moeder sinds haar vertrek nooit meer zag, maar wel nog telefonisch contact met haar had nadat ze vertrokken was (NPO1, p. 19). Ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u uw moeder al een tijdje niet had gezien, maar zei u dat u haar nog zag in de tijd van S., toen ze klein was, 2 à 3 jaar geleden (NPO1, p. 17). Daarna corrigeert u zich en zegt u dat S. al groot was, dat ze ongeveer vijf jaar was toen u uw moeder voor het laatst zag. Daarop maakte de protection officer een berekening op basis van uw verklaringen en vroeg ze of u uw moeder de laatste twee jaar voor uw vertrek nog zag, waarop uw antwoord positief was (NPO2, p. 17). U spreekt zichzelf dus duidelijk tegen over het contact dat u nog met uw moeder had/hebt sinds uw eigen huwelijk. Op grond van deze vastgestelde tegenstrijdige verklaringen kunnen bijkomende vraagtekens geplaatst worden bij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen voor het CGVS." Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Verzoekster laat deze motivering, die door de Raad wordt overgenomen, volstrekt onbesproken.

4.1.12. De Raad moet vaststellen dat verzoekster thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van haar zaak. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het volharden in haar herkomstregio en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verwijzing naar algemeen wetenschappelijk onderzoek en het rapport van UNHCR "Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems" volstaat niet om in aan te tonen dat er in verzoeksters concrete situatie onredelijke verwachtingen werden gecreëerd. Dat uit onderzoek blijkt dat verschillende elementen een rol kunnen spelen in het herinneren van gebeurtenissen en informatie, betekent niet dat dit zonder meer moet worden aangenomen in verzoeksters situatie. Het komt nog steeds aan verzoekster toe om aannemelijk te maken waarom er in haar geval niet kon worden uitgegaan van een basiskennis van de elementaire omstandigheden van haar directe leefwereld, waartoe zij echter in gebreke blijft. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier, en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

4.1.13. De Raad acht bovenstaande vaststellingen voldoende opdat, in navolging van de commissaris-generaal, kan worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit het dorp Gal-Sheikh Abikar in het district Jilib gelegen in de regio Middle Shabelle en dat *“Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Gal-Sheikh Abikar, in district Jilib, gelegen in de regio Middle Shabelle. Gelet op de ongelooftwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Gal-Sheikh Abikar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de aangehaalde vrees in hoofde van uw zoon aangezien u deze ook linkt aan uw beweerde regio van herkomst en de aanwezigheid van Al Shabaab in deze regio”*.

4.1.14. In de bestreden beslissing kan, aangaande het door verzoekster neergelegde medische attest inzake de vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) nog als volgt worden gelezen: *“Uw attesten VGV bevestigen dat u reeds VGV heeft ondergaan. De verklaringen op eer die u bij GAMS heeft ondertekend hebben betrekking op uw dochters en niet op uw persoonlijke vrees. De lidkaarten bewijzen louter dat u zich bij GAMS heeft aangesloten.”* De Raad betreurt dat verzoekster aan dergelijke praktijk werd onderworpen en stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer *“daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld”* en *“daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard”*, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet (zie arrest van de Raad, gewezen in een kamer van drie rechters, met nummer 122.669 van 17 april 2014). Evenwel biedt verzoekster thans niet voldoende inzicht in haar omstandigheden, teneinde vast te stellen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat zij opnieuw slachtoffer zal worden van VGV. In deze wijst de Raad erop dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde driemaal te zijn onderworpen aan een infibulatie, met name haar initiële infibulatie en vervolgens twee keer een re-infibulatie volgend op de bevalling van haar zoon en dochter S. (zie NPOII, p. 38). Verzoekster verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat ze na de bevalling van haar tweede dochter Sa. gedesinfibuleerd werd nadat ze dit had gevraagd omdat ze zoveel pijn had. Ze stelde dat ze geen man had en het dan open mocht zijn (zie NPOII, p. 38). Hoewel uit de door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie weliswaar blijkt dat een re-infibulatie na de geboorte van een kind voorkomt, dient te worden vastgesteld dat dergelijks in verzoeksters geval, volgens haar eigen verklaringen, gebeurde maar zij bij de bevalling van haar laatste kind zich hiertegen heeft kunnen verzetten en gedesinfibuleerd werd. In die omstandigheden, maakt verzoekster dan ook niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer opnieuw een re-infibulatie zou moeten ondergaan, omdat zij nog vruchtbaar zou zijn en opnieuw zou moeten huwen en kinderen krijgen. Minstens brengt verzoekster hiertoe geen overtuigende argumenten aan in het verzoekschrift en verzoekster was ook niet aanwezig ter terechtzitting, om alsnog aannemelijk te maken waarom zij wel degelijk een dergelijke vrees dient te koesteren, niettegenstaande de hierboven gedane vaststellingen.

4.1.15. Verzoekster stelt verder dat indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, dit tot ontwijking zou leiden van het gezinsleven van haar twee minderjarige dochters. Zij zouden immers niet samen met haar kunnen terugkeren naar Somalië omwille van hun risico op vrouwelijke genitale verminking, aldus verzoekster. In deze stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht oordeelde: *“Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Hetzelfde geldt voor uw zoon. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die*

een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofd. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie. In verband met het feit dat u beweert de opvoeding van uw kinderen in België te willen verzekeren, merkt het Commissariaat-generaal op dat het zich in het kader van zijn bevoegdheid op basis van de wet van 15 december 1980 uitsluitend uitspreekt over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg valt het respect voor het privé- en gezinsleven in België niet onder de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal, dat zich beperkt tot een onderzoek van de elementen in verband met de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980."

De Raad wijst er in dit verband nog op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. Dit blijkt tevens uit het door de commissaris-generaal geciteerde arrest Ahmedbekov(a) van het Hof van Justitie, waarin werd geoordeeld dat de Kwalificatierichtlijn niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "vluchteling" en van "persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt" (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling, om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het Hof van Justitie oordeelde in zijn arresten X. t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen, C-374/22 en XXX t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-614/22, beiden van 23 november 2023, tevens uitdrukkelijk dat de artikelen 20 en 23 van de Kwalificatierichtlijn, aldus moeten worden uitgelegd dat zij de lidstaten niet verplichten om aan de ouder die „gezinlid" in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn is van een kind met de vluchtelingenstatus in een lidstaat, het recht op internationale bescherming in die lidstaat toe te kennen. Het Hof van Justitie gaf aan dat de derdelander-ouder hoe dan ook geen internationale bescherming kan genieten, als hij zelf niet voldoet aan de voorwaarden die het Unierecht aan de toekenning van een dergelijke bescherming verbindt.

Zoals ook reeds in de bestreden beslissing werd aangegeven, staat het verzoekster vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van haar gezinssituatie. Ter terechtzitting gevraagd of verzoekster dienaangaande reeds de nodige stappen heeft ondernomen om dergelijke procedure op te starten, stelt de aanwezige raadvrouw dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds werd opgestart en hangende is.

4.1.16. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit het dorp Gal-Sheikh Abikar in het district Jilib gelegen in de regio Middle Shabelle, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar. Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan. Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor de komst naar België, noch over het element of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden

voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijke onderhouden kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES